

ת"פ 29405/06/15 - מדינת ישראל נגד חיים ממו

בית משפט השלום בבית שמש

ת"פ 15-06-29405 מדינת ישראל נ' ממו

בפני כבוד השופטת מאיה אב-גנים ויינשטיין
מדינת ישראל בעניין:

באמצעות עוה"ד יצחק חנוך
המאשימה

נגד

חיים ממו

באמצעות ב"כ עוה"ד ציקי פלדמן
הנאשם

גזר דין

1. הנאשם הודה והורשע בתקיפת עובד ציבור, עבירה לפי סעיף 382א(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**", "**החוק**").

2. בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן, בתאריך 09/05/14 בשעה 16:00 או בסמוך לכך, במרפאת ט.ר.מ. בבית שמש, הכה הנאשם את המתלונן- ד"ר טהבוב, בצווארו.

תסקיר שירות המבחן:

3. בעניינו של הנאשם הוגש תסקיר שירות מבחן ממנו עולה כי המדובר בנאשם בן 37, נשוי ואב לארבעה ילדים. שירות המבחן התרשם מנאשם בעל יכולות הסתגלות ויציבות מרשימות, המנהל אורח חיים נורמטיבי ושומר חוק בדרך כלל, ומפגין ערכים פרו חברתיים של עזרה לזולת ואחריות רבה לתפקידים בחייו.

הנאשם לקח אחריות מלאה על מעשיו, הודה והביט חרטה. לטענתו, מתוך רצון לעזור לשכנתו הקטינה אשר נפצעה, הבהיל אותה לטרם, אך הצוות הרפואי סרב לטפל בה מאחר שלא הייתה בידיו תעודת זהות. מתוך הלחץ בו היה שרוי, פעל באופן תוקפני והוא מצר על כך.

4. שירות המבחן התרשם שהעבירה אינה מאפיינת את אורח חייו של הנאשם. המעשה נעשה באימפולסיביות, מתוך לחץ לעזור לילדה. רמת הסיכון הנשקפת להישנות מקרים דומים בעתיד נמוכה מאוד.

בתסקיר הומלץ להימנע מהרשעת הנאשם ולהטיל עליו צו של"צ בהיקף של 150 שעות.

עדי הנאשם לעונש:

5. מר פנחס לבנברג, מעסיקו של הנאשם, העיד שהנאשם מועסק במוסד לחסרי ישע, בו מטופלים אנשים בעלי פיגור שכלי בדרגות שונות. הנאשם מעורב בכל הקשור לחיי המטופלים המוסד. בנוסף לאמור, הנאשם ממונה על חלוקת מזון למשפחות נזקקות בעיר בית שמש. מר לבנברג טען, כי לו תיוותר ההרשעה על כנה, לא יוכל להמשיך ולהעסיקו במוסד וזאת, מאחר שהמדובר בעמותה ציבורית הכפופה לנהלים.

6. אביה של הילדה אותה לקח הנאשם למרפאת טרם, מר יצחק טוביאנה, העיד שמאחר שלא היה בביתו, הנאשם הוא שלקח את בתו למרפאת טרם, עם בוחן מרוסקת. כשהגיע מר טוביאנה למרפאה עם תעודת הזהות, סרבו במרפאה לטפל בבתו, בטענה שאין הם מטפלים במשפחה אלימה.

טיעוני הצדדים לעונש:

7. ב"כ המאשימה עמד על חומרת העבירה בה הורשע הנאשם. כנטען, הענישה במקרים של תקיפת צוות רפואי, חמורה מתקיפת עובדי ציבור ככלל, וכוללת מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן. לגישת המאשימה, רק ענישה הכוללת רכיב של מאסר בפועל, יכולה לתת ביטוי הולם לחומרת המעשים. מתחם הענישה, לטענת ב"כ המאשימה, נע בין מאסר בעבודות שירות לבין מאסר ממושך בפועל. בנסיבות תיק זה, עתרה המאשימה לגזור על הנאשם מאסר בעבודות שירות, מאסר על תנאי משמעותי ופיצוי גבוה למתלונן.

המאשימה הפנתה בטיעוניה לפסיקה במסגרתה הושתו על נאשמים עונשים כבדים בגין תקיפת רופאים.

8. ב"כ הנאשם הדגישה את משמעות ההרשעה בעניינו של הנאשם. בטיעוניה הדגישה ב"כ הנאשם, שהמדובר במעידה חד פעמית שאינה משקפת את אורח חייו הנורמטיבי. ב"כ ביקשה לפרט את נסיבות ביצוע העבירה, כפי טענת הנאשם: המדובר היה בערב שבת. הנאשם שמע צרחות מבית השכנים וראה שהאצבע של בת השכנים בת ה-10, מרוסקת לחלוטין. הוא הגיע עם הילדה לטרם ונתקל באטימות מצד הרופא, אשר סרב לטפל בילדה ללא תעודת זהות. הנאשם איבד משיקול דעתו ונתן לרופא מכה. הנאשם פעל מתוך לחץ וחשש לקטינה, אך מבין ששגה והביע חרטה וצער על שארע.

המדובר בנאשם שבמשך 15 שנה נותן מעצמו למען נזקקים ואנשים עם פיגור שכלי. בעקבות המקרה המדובר, נעצר הנאשם ונגרמה לו טראומה של ממש. כמו כן נטען, כי לעבירה לא קדם תכנון מוקדם ולא נגרם כל נזק לרופא המתלונן. בנסיבות כאמור, מתחם הענישה נע בין מאסר על תנאי לבין מספר חודשים של מאסר בעבודות שירות. בנסיבות תיק זה, יש לחרוג מהמתחם ולהימנע מהרשעה.

בתמיכה לבקשה לביטול ההרשעה, הפנתה ב"כ הנאשם לפסיקה שדנה עיקר בעבירות של תקיפת עובדי ציבור. כמו כן הפנתה ב"כ לגזרי דין שניתנו בעבירות של תקיפת רופאים, בהם הושתו על נאשמים מאסרים על תנאי.

9. הנאשם הדגיש את עבודתו המשמעותית עם המטופלים ואת רצונו לגשת לקורס להוצאת רישיון למונית. לו תיוותר ההרשעה על כנה, כך נטען, לא יוכל הנאשם לקבל רישיון כאמור. הנאשם הוסיף וטען, כי רצה לעזור לילדה שנפגעה בבוחן ושעברה בדיעבד 22 תפרים, אך נענש בשל כך.

חוות דעת הממונה על עבודות השירות:

10. בחוות הדעת שהוגשה בעניינו של הנאשם, נמצא הנאשם כשיר לכל עבודת שירות, ללא מגבלה.

דין:

שאלת ההרשעה:

11. כלל הוא בדין הפלילי, שאדם שביצע עבירה צפוי להיות מורשע בדין. אין מחלוקת, כי הרשעתו של מי

שעבר עבירה פלילית, היא חוליה טבעית הנובעת מהוכחת אשמתו ומממשות את אכיפת החוק באופן שוויוני (ע"פ 9893/06 אסנת אלון לאופר נ' מדינת ישראל. 31/12/07. ראו גם ע"פ 2555/12 חי נחמיאס נ' מדינת ישראל. 09/01/14). עם זאת:

"בנסיבות חריגות ומיוחדות, כאשר עלול להיווצר יחס בלתי סביר בין חשיבות ההרשעה לאינטרס הציבורי לבין עוצמת הפגיעה הצפויה לנאשם באם יורשע, ובהתחשב במכלול הנתונים הרלבנטיים לעניין, ניתן לעשות שימוש בסמכות אי ההרשעה" (ע"פ 5102/03 מדינת ישראל נ' דני קל"ן. 04/09/07; ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל. פ"ד נב(3) 337, 342. להלן: "הלכת כתב").

קרי-הימנעות מהרשעת נאשם שאשמתו הוכחה היא חריג שיופעל במקרים נדירים בלבד, בהם שוכנע בית המשפט כי הפגיעה הקשה שתיגרם לנאשם בעטייה של הרשעה, אינה שקולה כלל ועיקר לתועלת הציבורית שזו תניב.

12. בבואו לשקול האם להימנע מהרשעה, על בית המשפט לאזן בין האינטרס הציבורי לבין נסיבותיו האינדיבידואליות של הנאשם. מחד גיסא- ככל שהעבירה חמורה יותר, הכף תטה לעבר ההרשעה. מאידך גיסא- כשם שהענישה הינה אינדיבידואלית, על בית המשפט לבחון מיהו הנאשם העומד לדין.

"בסופו של יום, ניצבת השאלה בכל עוצמתה - האם, בנסיבות המיוחדות של הענין, השיקול האינדיבידואלי, על היבטיו השונים, גובר על השיקול הציבורי-מערכתי הכללי, באופן שהגם שהנאשם ביצע את העבירה בה הואשם, סובלת הנורמה החברתית הכללית את אי הרשעתו בדין" (ע"פ 9893/06 אסנת אלון לאופר נ' מדינת ישראל. 31/12/07).

13. בחינת הפסיקה העקבית מעלה, כי כאשר בתקיפת צוות רפואי עסקינן, גם במקרים בהם דובר על נאשמים נורמטיביים, ללא עבר פלילי, הרי שיש לתת משקל רב יותר לאינטרס הציבורי שבמיגור התופעה. בריכוז הפסיקה שצרפה ב"כ הנאשם, לא הוצג אף מקרה בו בוטלה הרשעת נאשם אשר הורשע בתקיפת רופא, ולא בכדי. יפים לענייננו דברי כב' בית המשפט העליון ברע"פ 5458/12 שי ליכטמן נ' מדינת ישראל:

"טענות המבקש לעניין זה, נדונו בשתי הערכאות הקודמות, ואלו ראו עין בעין וקבעו, כי על אף נסיבותיו האישיות של המבקש, בהתחשב בחומרת העבירה, והצורך בהרתעת הרבים מתקיפת אנשי צוות רפואי, הרי שיש להשית עליו עונש מאסר בפועל. עונש זה עומד בקנה אחד עם הצורך להבטיח כי אנשי צוות רפואי יוכלו לגבש החלטותיהם ללא מורא במציאות בה איומים עליהם ותקיפתם אינם נדירים. לא יעלה על הדעת כי סערת רגשות בה מצוי אדם לנוכח סכנת חיים של קרוב משפחתו תשמש היתר לפגוע בצוות רפואי או בכל אחד אחר העושה מלאכתו לשם הצלת חייו. אשר על כן, מקרים אלו מחייבים ליתן משקל רב לשיקולי ההרתעה והגמול" (15/07/12).

14. בת"פ (ת"א) 53941-11-10 מדינת ישראל נ' יעקב מזל טוב, נדון במקרה בעל דרגת חומרה דומה, נאשם דחף רופא, גידף אותו והתלהם כלפיו, כל זאת, לאחר שהנאשם נדרש להמתין פרק זמן ממושך בבית החולים, לפגישה כהכנה לניתוח שביקש לעבור. שם דובר על נאשם נורמטיבי, נעדר עבר פלילי, כבן 64 הסובל מבעיות בריאות קשות ונסיבות אישיות לא פשוטות. הנאשם הדגיש שהוא עצמו מטיף בחיי היום יום נגד אלימות, כאשר גם במקרה האמור, הנאשם ביטא את תחושתו הקשה מכך שבמקום לקבל את תלונתו כנגד הרופא,

קיבלו את תלונת הרופא כנגדו. בית המשפט בחן את טענת הנאשם, ודחה את העתירה לביטול ההרשעה:

"בצד האינטרס הציבורי יש לשקול את הצורך במיצוי ההליך הפלילי בדרך של הרשעת העברייני, כדי להשיג, בין היתר, את גורם ההרתעה והאכיפה השוויונית של החוק. ככל שהעבירות חמורות יותר, ככל שנסיונות ביצוע חמור יותר, ככל שחלקו של הנאשם בביצוע גדול יותר וככל שהנזק שנגרם לפרט ולציבור כתוצאה מביצועם גדול יותר, כך תיטה הכף לכיוון ההרשעה".

...

"הנאשם אמנם נעדר עבר פלילי וניהל אורח חיים נורמטיבי עד כה. מצבו הבריאותי אינו משופר והמקרה הנוכחי הוא מקרה יחיד, שאינו משקף דפוס פעולה. עם זאת, כאשר מדובר בעבירה של תקיפת עובד ציבור, בפרט כאשר מדובר ברופא בבית החולים, אשר מילא תפקידו וכל מטרתו היתה לטפל בנאשם ולסייע לו, חומרת המעשה היא כזו שאינה מאפשרת לטעמי, ביטול הרשעתו של הנאשם. למרבה הצער, תקיפת רופאים היא תופעה שפשתה בקרבנו, ויש להוקיעה ולעקרה מהשורש. כבר מזמן קבע בית המשפט העליון, בע"פ 3036/92 ג'מאל בן אברהם חמודה נ' מדינת ישראל [פורסם במאגרים ממוחשבים, 24.11.92]: "סיכון בריאותו ושלומו של רופא הניצב על משמרתו וממלא תפקידו הוא מעשה הפוגע לא רק ברופא המותקף אלא בשלומם של החולים והנפגעים".

גם בנסיבות הקלות ביותר של ביצוע מעשה של תקיפת רופא מדובר, לדעתי, במעשה שלא ניתן להשלים איתו. לא יתכן שרופא, הממלא תפקידו, יאלץ לפעול תחת חשש שמא יצא עליו קצפו של מטופל או של בן משפחתו, דבר העשוי להשפיע על יכולתו לתפקד.

הרקע לביצוע התקיפה, קרי: מצבו הנפשי של הנאשם והחרדה בה היה נתון לקראת הניתוח שביקש לעבור, והלחץ שבו היה נתון עקב ההמתנה הממושכת, הם למרבה הצער, בדרך כלל הרקע לתקיפת רופאים:

"בטרם נידרש לשיקולים הרלוונטיים במקרה שלפנינו, ראוי להדגיש כי תקיפת רופא על ידי מטופל או בן משפחתו מתרחשת בדרך כלל בסביבה המתאפיינת בסערת רגשות בשל שעת המשבר ובשל המצוקה בה שרויים הנוגעים בדבר מטבע הדברים. נסיבות אלה, כשלעצמן, אין בהן אפוא כל רבותא וככלל אין מקום להביאן בחשבון כשיקול לקולא"

(ע"פ 6123/05 חתוכה נ' מדינת ישראל, 25.12.05).

לפיכך, נתוני רקע אלה, כמו גם נסיבות אישיות שהוזכרו - הן בדברי הסנגור והן בתסקיר שירות המבחן - יובילו להקלה בעונשו של הנאשם, אך לא לביטול ההרשעה (ראו גם ע"פ (מחוזי י-ם) 50840-12-11 ליכטמן נ' מדינת ישראל, 7.7.12).

סיכומי של דבר: אני דוחה את העתירה לביטול הרשעת הנאשם" (הדגשה הוספה. ת"פ (ת"א) 53941-11-10 מדינת ישראל נ' יעקב מזל טוב . 17/12/12).

15. נתתי דעתי לטענות הנאשם בדבר תרומתו של המתלון לאירוע ולפסול שבהתנהלות הרופא. עם זאת, הטענות אינן עולות מהתשתית העובדתית המפורטת בכתב האישום המתוקן, בה הודה הנאשם בהסדר הטיעון. הטענות לא נטענו בשלב בירור האשמה ולא הובאה להן כל ראיה:

"בהקשר של הסדרי טיעון אין לבית המשפט אלא העובדות בהן הודה הנאשם. בית המשפט אינו רשאי להביא בחשבון לצורך גזירת הדין עובדות שלא בא זכרן בכתב האישום בו הודה נאשם

לצורכי הסדר טיעון. בפרשה אחרת הדגשתי כי: "יובהר כי מקום בו ההרשעה מתבססת על עובדות כתב האישום המתוקן לצורכי הסדר טיעון, בית המשפט שמאשר את ההסדר כבול לתשתית העובדתית המפורטת בכתב האישום בו הודה הנאשם ואין מקום לסטות מתשתית זו [ראו והשוו: ע"פ 4907/11 מרעי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (14.11.2012), פסקה 5]" (ע"פ 1338/10 חפוטה נ' מדינת ישראל. 07/02/13).

16. אין מחלוקת שגם לו היה מדובר בטענות שיש בהן ממש, הרי שאין בכך כדי להוות הצדקה לתקיפת הרופא.

17. למען שלמות התמונה אוסיף, כי מעבר לאינטרס הציבורי, הרי שלא שוכנעתי בנזק הקונקרטי לנאשם. הנאשם ומנכ"ל העמותה המעסיקה את הנאשם טענו, כי באם יורשע בדיון, יפוטרו. ב"כ הנאשם הוסיפה, כי הנאשם מועסק בעמותת "בני שמחה", העובדת תחת חוזה ופיקוח של משרד הרווחה (מכרז פומבי 154/2012), והגישה העתק מהעמוד הרלוונטי בתנאי המכרז ולפיו:

"מובהר ומוסכם, כי התנהגות של אחד או יותר מן העובדים שלא בהתאם להוראות חוק או להוראות המקצועיות המקובלות לגביהם או באופן, שיש בו, לדעת המשרד, משום פגיעה בדיירים-תחשב כהפרת הסכם זה על ידי המפעיל" (סעיף 11.4. הדגשה הוספה).

על פניו, האיסור הקבוע נוגע **להתנהגות** העובד, ולא לשאלת **ההרשעה**. הרשעה אינה מעלה ואינה מורידה בהקשר של הסעיף אליו הפנה הנאשם. בכגון דא אוסיף, כי מעסיקו של הנאשם אישר שהוא מודע לתקיפת הרופא, ואינו רואה **בהתנהגות** האמורה, מניעה להמשיך ולהעסיקו.

"ש. זה שהרביץ לרופא ולא הורשע, אבל קבעו שהרביץ לא בעיה מבחינתך? ת.
קורה שמתחלקים בחיים" (פרוט' 18/01/17, עמ' 7, ש' 7-8).

18. הנאשם הוסיף וטען שהוא מעוניין להוציא רישיון לרכב ציבורי והפנה לסעיף 14 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], בתמיכה לטענה שהרשעה תמנע ממנו הוצאת רישיון כאמור. בשלב זה, הטענה לרצון וכוונה כללית לנסות ולקבל רישיון לרכב ציבורי, אינה מהווה פגיעה קונקרטית, אלא תיאורטית ופוטנציאלית בלבד. בהקשר זה אפנה לדברי כב' השופט שהם:

"...יש להתייחס לנזק המוחשי-קונקרטי העלול להיגרם למבקש, ואין להידרש לאפשרויות תיאורטיות, לפיהן עלול להיגרם לו נזק כלשהו בעתיד. קבלת גישתו זו של המבקש, תחייב את בית המשפט להידרש לתרחישים תיאורטיים, שאין לדעת אם יתממשו בעתיד, ולא ברור כלל עד כמה תהיה להרשעה בדיון השפעה על היתכנותם של אותם תרחישים" (רע"פ 9118/12 פריגין נ' מדינת ישראל (01/01/13)).

19. למרות שלא שוכנעתי שבהרשעה יהיה כדי לגרום לנאשם לנזק מוחשי וקונקרטי, הרי שכאמור לעיל, אף אם היה מדובר בפגיעה קונקרטית, הרי שנוכח חומרת העבירה, לא היה בכך כדי לאפשר ביטול ההרשעה. במקרה שלפניי, האינטרס האישי של הנאשם נסוג מפני האינטרס הציבורי.

המלצת שירות המבחן בעניינו של הנאשם אינה מעניקה משקל הולם לשיקולי הגמול, ההלימה וההרתעה. ההרשעה

תיוותר על כנה.

מתחם העונש ההולם:

20. העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם, ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו.

21. בתקיפת עובד ציבור פגע הנאשם בערכים חברתיים מוגנים של הגנה על מוסדות הציבור ותפקודם התקין של עובדי הציבור, כמו גם ביטחונם ושלומם של עובדי הציבור.

"חברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם מצב דברים בו יחוש רופא כי הוא מאוים על ידי מטופל או על ידי בני משפחתו בקבלו החלטות מקצועיות המסורות לשיקול דעתו. מקל וחומר אין להשלים עם מצב דברים שבו נגרמת לרופא פגיעה ממש בנסיבות כגון אלה. על כן, הצדק עם המשיבה בציינה כי בכגון דא צריך השיקול של הרתעת הרבים לקבל ביטוי מרכזי בענישה..." (ע"פ 6123/05 דורון חתוכה נ' מדינת ישראל. 21/12/05).

22. בית המשפט העליון עמד לא אחת על כך שיש להוקיע בחומרה רבה מעשים בהם אדם לוקח את החוק לידי, ופוגע בעובדי ציבור במהלך מילוי תפקידם. תקיפת עובדי ציבור מערערת את המוסכמות הבסיסיות ביותר של החברה הדמוקרטית בה אנו חיים. **"כל פגיעה שכזו צריכה להיתקל בקיר ברזל של אפס סובלנות, על מנת לגדוע אלימות מסוג זה במהירות האפשרית... על כן בתי המשפט מחויבים להכביד את ידם ולתת עונשים מרתיעים"** (רע"פ 5579/10 קריה נ' מדינת ישראל. 02/08/10; רע"פ 2450/15 אזור נ' מדינת ישראל. 15/04/15; רע"פ 7398/15 ולדימיר רחמימוב נ' מדינת ישראל. 06/11/15).

23. הגם שמעשה התקיפה אינו ברף הגבוה, הרי שהעבירה כוונה כלפי רופא.

"מערכת אכיפת החוק צריכה להבטיח כי רופאים אלה יוכלו לגבש את החלטותיהם ללא מורא, ועל כן יש להגיב בעניינם של אלה המבקשים לאכוף על רופאים את רצונם בכוח הזרוע, ביד קשה" (ע"פ 2712/09 אריל שמילוב נ' מדינת ישראל. 18/11/09). **"העובדה שאנשי צוות רפואי חוזרים ומותקפים מדי פעם בפעם מהווה שיקול של ממש לחומרא, ומצדיקה כי בית המשפט ישקול להטיל על התוקפים עונש חמור, שיהיה בו להרתיע את הציבור מפני התנהגות ברוטלית ופוגענית כלפיהם"** (ת"פ (י-ם) 21208-03-12 מדינת ישראל נ' אמיר סמן-טוב. 19/09/12).

24. בחינת מדיניות הענישה הנהוגה מעלה כי קיים מנעד רחב של עונשים במקרים דומים למקרה הנדון:

24.1. בעפ"ג 44005-10-12 אליהו בוחבט נ' מדינת ישראל (15/01/13), אישר בית המשפט המחוזי עונש של 9 חודשי מאסר בפועל בעניינו של נאשם שתקף אורתופד באגרופים. בית המשפט המחוזי חזר על שמצוקתו של הנאשם אינה יכולה לשמש נסיבה לקולא וכך גם הדגיש את הצורך שצוות רפואי יוכל לגבש את החלטותיו ללא מורא.

24.2. בע"פ (ת"א) 70073/07 יצחקוב אברהם נ' מדינת ישראל (20/02/08), סטר המערער בחוזקה

על פניו של רופא שטיפל באביו. בית משפט השלום גזר על הנאשם 3 חודשי מאסר. ערעור שהוגש על חומרת העונש, נדחה. בית המשפט המחוזי הדגיש את שלהלן:

"הטענה כי המערער היה במצב נפשי קשה משום שאביו היה חולה ונפטר כעבור 15 ימים - אינה יכולה לשנות את התמונה. בבתי חולים נמצאים חולים ואנשים הזקוקים לטיפול, לכך נוצר בית החולים, וסביר כי בני משפחותיהם של החולים נתונים בלחץ נפשי, במתח ובחרדה. על כן, נתון זה אינו יכול לפעול לקולא במקרה זה, שאם לא תאמר כך, תפתח הדרך בפני הכשרת מעשי אלימות פיזית או מילולית כלפי רופאים וכלפי אנשי צוות רפואי, הממלאים את תפקידם הקשה והאחראי. הדרך לבטא מורת רוח מהטיפול שהוענק לחולה, איננה בתקיפתו האלימה של הרופא, כפי שנהג המערער. רק ענישה שיש בה רכיב של מאסר ממש, יכולה לתת ביטוי הולם לחומרת המעשים, שעל כן, אין להתערב בגזר הדין".

24.3. בת"פ (רח') 57757-11-12 מדינת ישראל נ' אלי יהושע (14/12/14) הורשע נאשם בתקיפת רופא, בכך שחבט בו באגרופו בבית החזה. מיד ובסמוך לאחר מכן, אחז הנאשם בחולצתו ובצווארו של הרופא באומרו כי "יטפל בו ובמשפחה שלו" וכי "זיין את אמא שלו". בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי למספר חודשי מאסר בפועל. בית המשפט גזר על הנאשם 6 חודשי עבודות שירות, מאסר על תנאי וקנס בסך 2,000 ₪. ערעור שהוגש ע"י הנאשם, נדחה (עפ"ג (מחוזי מרכז) 25595-01-15 אלי יהושע נ' מדינת ישראל. 08/03/15).

24.4. בת"פ (ב"ש) 19880-02-13 מדינת ישראל נ' ופחיה אלבורב (06/05/15), הכה הנאשם באגרופו נהג אמבולנס כונן בצווארו ובלחיו הימנית, באופן שהותיר סימן אדום ונפיחות. על הנאשם נגזרו 5 חודשי עבודות שירות, 6 חודשי מאסר על תנאי ו-2,000 ₪ פיצוי למתלונן.

24.5. בת"פ (אי') 1441/07 מדינת ישראל נ' שחר אביגל (10/05/10) הורשע נאשם לאחר ניהול הוכחות בדחיפת רופאה בבית החולים, בכניסה לחדר ניתוח בו הייתה אמורה רעייתו של הנאשם לעבור ניתוח קיסרי וזאת, על רקע סירוב להכניסו לחדר הניתוח. על הנאשם נגזרו מאסר על תנאי, פיצוי בסך 3,000 ₪, קנס בסך 3,000 ₪ והתחייבות בסך 10,000 ₪.

25. בקביעת מתחם העונש ההולם לעבירות שביצע הנאשם, בית המשפט יתחשב בהתקיימותן של נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, ובכללן חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה ויכולתו להבין את אשר הוא עושה והפסול שבמעשיו, את יכולתו של הנאשם להימנע מהמעשה, הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה ומנגד, את העובדה שלאירוע לא קדם תכנון מוקדם.

26. במכלול האמור ובשים לב לענישה הנוהגת, מתחם העונש ההולם נע בין מאסר מותנה ועד למאסר בפועל לתקופה של 12 חודשים. במקרים המתאימים, ניתן לרצות את המאסר בעבודות שירות.

העונש המתאים:

27. בגזירת העונש המתאים לנאשם, בית המשפט רשאי להתחשב בהתקיימות נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, ככל שסבר כי ראוי לתת להן משקל. בהתאם, זקפתי לקולא את העובדה שהנאשם נעדר עבר פלילי; את הפגיעה של העונש בנאשם ובמשפחתו, כמפורט בתסקיר שירות המבחן וכפי שעלה בטיעונים לעונש;

את נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו; שיתוף הפעולה של הנאשם והחיסכון בזמן השיפוטי; את התנהגותו החיובית ושומרת החוק של הנאשם בדרך כלל, וכן את שלוש השנים לערך שחלפו מעת ביצוע העבירה, תקופה בה לא בוצעו ע"י הנאשם עבירות נוספות. כמו כן, הבאתי בחשבון שלרופא לא נגרמה חבלה גופנית.

28. בנסיבות תיק זה, לא מצאתי לסטות ממתחם העונש ההולם, כי אם למקם את עונשו של הנאשם בחלקו התחתון של המתחם, תוך קביעת ענישה מותנית, בשילוב צו של"צ כענישה מוחשית, ופיצוי למתלונן.

29. לנוכח מכלול האמור, אגזור על הנאשם את העונשים שלהלן:

29.1. מאסר על תנאי לתקופה של 4 חודשים. הנאשם לא ירצה עונש זה, אלא אם יעבור תוך תקופה שלשלוש שנים מהיום כל עבירת אלימות כנגד הגוף.

29.2. צו של"צ בהיקף של 150 שעות, בהתאם לתכנית שהכין שירות המבחן. במידה ויהא צורך לשנות את מקום ההשמה, יבצע שירות המבחן את השינוי, וידווח על כך לבית המשפט.

מובהר לנאשם, כי במידה ולא ימלא אחר הצו, יידון עונשו מחדש.

29.3. פיצוי למתלונן בסך 1,000 ₪. הפיצוי ישולם ב- 4 תשלומים חודשיים, החל מיום 01/05/17.

המזכירות תשלח העתק מהפרוטוקול לשירות המבחן.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים.

ניתן היום, כ"ה אדר תשע"ז, 23 מרץ 2017, במעמד הצדדים.